

A Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.II.40.052/2021/7.

A felperes:

(felperes neve) ((felperes címe))

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Őri Adrienn ügyvéd (ügyvéd címe)

Az alperes:

(alperes neve) Kft. ((alperes címe).)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Szűcs Sándor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szűcs Sándor ügyvéd; ügyvédi iroda címe.)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 14.M.70.297/2020/16.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

Alperes, 14.M.70.297/2020/18.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 114 300 (száztizennégyezer-háromszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A peres felek 2019. május 2. napján határozatlan időtartamú munkaviszony létesítésére kötöttek munkaszerződést, amelynek keretében az alperes a felperest postavezető munkakörben alkalmazta az egyszemélyes postahivatalként működő (település neve)i munkavégzési helyen. A felperes havi távolléti díja 2019-ben 146 250 Ft volt. A munkáltatói jogkört az alperes törvényes képviselője, (törvényes képviselő neve) gyakorolta. A Magyar Posta Zrt. 2019. évben több alkalommal végzett ellenőrzést a felperes munkahelyén: 2019. július 8-án, 2019. július 18-án, 2019. szeptember 4-én és 2019. október 25-én. Az ellenőrzésre az észlelt hibák miatt került sor. Az ellenőrzések a pénz- és értékezelési szabályok betartásával kapcsolatos hibákat tártak fel, arról az ellenőrzést végző, (ellenőrző személy neve) írásbeli összefoglalót készített, amelyben rögzítette a feltárt hiányosságokat, és előírta a hibák kijavításának határidejét. A 2019. július 18-i, szeptember 4-i és október 25-i ellenőrzés kapcsán ismétlődő hibaként került megállapításra, hogy a felperes a forgalom lebonyolításához a szükséges készpénzmenynységnél folyamatosan többet tartott vissza, ezzel a készpénzgazdálkodási szabályokat megszegte. A 2019. július 8-i és október 25-i ellenőrzés során rögzítésre került, hogy a pénztári okiratokon az adatok kijavítása nem szabályszerűen történt. Az ellenőrzés eredményéről az ellenőrzést végző személy az alperes törvényes képviselőjét minden esetben tájékoztatta, a hibák kijavítása a megjelölt határidőre megtörtént.

[2] Az alperes több településen működtet postahivatalt, a postavezetőket akadályoztatásuk esetén a törvényes képviselőtől kapott utasítás alapján (kolléganő 1. neve) munkavállaló helyettesítette. Ilyen helyettesítésre került sor a felperes esetében 2019. november végén, pontosan meg nem határozható időpontban, amikor a felperes az ígért időpontra nem érkezett vissza a munkavégzés helyére, ekkor (kolléganő 1. neve) közölte az alperes törvényes képviselőjével, hogy „ezt a helyettesítést” a továbbiakban nem kívánja ellátni.

[3] A helyettesítési feladatokra az alperes (kolléganő 2. neve)t kívánta alkalmazni azzal, hogy december 9-től (település neve)i postahivalban kerül betanításra. E feladatot 2019. december 9-e és 13-a között a felperes látta el. (kolléganő 2. neve)val az alperes 2019. december 16-án kötött munkaszerződést postavezetői munkakörben. A felperes 2019. december 16-tól keresőképtelen állományba került.

[4] A felperes várandósságának tényét 2019. november 12-én diagnosztizálták, 2019. december 12-i orvosi vizsgálat fenyegető vetélés diagnózisát állapította meg.

[5] A felperes 2019. december 12-én az alperes tudomásával orvosi vizsgálaton vett részt, ekkor a postahivatalban (kolléganő 2. neve)t egyedül hagyta.

[6] A felperes táppénzes állományba kerülését követően a munkáltatói jogkör gyakorlója kérésére december 18-án és 31-én bement a munkahelyére, hogy segítséget nyújtson (kolléganő 2. neve)nak a munkavégzésben.

[7] A december havi zárás során több százezer forintos könyvelési hiány jelentkezett, amelyről a munkáltatói jogkör gyakorlóját 2019. december 31-én értesítette (kolléganő 1. neve). Az alperes ezen a napon elrendelte, hogy 2020. január 2-án (kolléganő 1. neve) és (kolléganő 2. neve) mint bizottság készítsenek leltárt.

[8] A felperes a keresőképtelenségéről szóló igazolást, amelyen a várandósság kódja feltüntetésre került, az alperes 2019. december 31. napján kapta kézhez.

[9] Az alperes 2019. január 2. napján postai úton közölte a felperessel a 2019. december 27-én kelt azonnali hatályú felmondást a következő indokolással:

[10] „... Ön a munkaviszonyból származó kötelezettségét többszöri kérésem ellenére is folyamatosan megszegi.

[11] – Az általam betanításra küldött alkalmazottat az Önre bízott értékekkel átadás nélkül otthagytam az én értesítem nélkül, mondván, hogy hol temetésre, hol orvoshoz kell mennie.

[12] – A szabálytalan munkavégzése miatt a Magyar Posta Zrt. által folyamatosan kiküldött ellenőr által feltárt hibákat sem szüntette meg, azokat sorozatosan ismételte.

[13] – A posta értékeinek átadását a mai napig nem végezte el, az ott található összes érték a mai napig az Ön felelőssége lenne, ahhoz külön bizottságot kellett küldennem, hogy a leltárt elvégezzék.

[14] Ezen hibával súlyosan veszélyeztette (település neve) Posta működését, illetve a (alperes neve) Kft. és a Magyar Posta Zrt. között létrejött szerződést.”

A kereset és az ellenkérelem

[15] A felperes megváltoztatott keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 712 310 Ft elmaradt jövedelem, az egészségbiztosítási járulék megfizetésével felmerült 30 840 Ft kártérítés, 800 000 Ft sérelemdíj és ezen összegek megjelölt időponttól járó késedelmi kamata megfizetésére. Az elmaradt jövedelem és a kártérítés megfizetése iránti igényét arra alapította, hogy az alperes intézkedése jogszerűtlen, mivel a felmondás indokai nem valósak, nem világosak és nem okszerűek. A felmondásban közölt, az ellenőrzés során feltárt hibákról mint felmondási okról az alperes az azonnali hatályú felmondás közlésére nyitva álló 15 napos határidőn túl szerzett tudomást.

[16] Előadta, a munkáltatói jogkör gyakorlóját 2019. novemberében tájékoztatta várandósságáról, aki a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését kezdeményezte. Mivel ehhez nem járult hozzá, felszólította, hogy december 16-tól táppénzt vegyen igénybe. Állította, a munkájával kapcsolatban az alperes kifogást nem emelt, a hibák nem voltak jelentősek, másrészt olyan körülményekből fakadtak, amelyekre sem az alperesnek, sem pedig neki nem volt ráhatása. Munkaviszonya megszüntetésére várandóssága miatt került sor. Állította, hogy (kolléganő 2. neve)t egyetlen napra hagyta egyedül, amelyről a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomással bírt. Részletesen kifejtette a sérelemdíj iránti igényét alátámasztó érveit is. Perköltségét a 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet (a továbbiakban: IM. r.) 3. §-ára utalással számította fel azzal, hogy jogi képviselője általános forgalmi adó fizetésére köteles.

[17] Az alperes ellenkérelmében a megváltoztatott kereset elutasítását kérte jogalap hiányában, összecszerűségében azt nem vitatta. Állította, hogy a felperes várandósságáról a keresőképtelenségről szóló igazolás 2019. december 31. napján történő megküldésével értesült, a felmondás indoka valós, világos és okszerű. Előadta, a felperes rendes munkaköri leírást nem kapott, a feladatai ellátásához szükséges ismereteket betanítás útján sajátította el, továbbá folyamatosan rendelkezésére állt a Magyar Posta Zrt. szabályzata. A csatolt ellenőrzés során készült összefoglalók igazolják, hogy a felperes a pénz- és értékezelési szabályokat ismétlődően megsértette. Hivatkozott arra, az ellenőrzést végző (ellenőrző személy neve) az Egyenlő Bánásmód Hatósága előtti eljárásban történt meghallgatása során már elmondta, hogy az általa észlelt utolsó hiba már súlyosnak volt minősíthető.

[18] Állította, a munkáltatói jogkör gyakorlója 2019. karácsonykor értesült arról (kolléganő 1. neve)től, hogy a felperes (kolléganő 2. neve)t az értékekkel átadás nélkül magára hagyta a munkáltatói jogkör gyakorlójának előzetes értesítése nélkül. Miután a felperes a posta értékeinek átadását nem végezte el, egy bizottságot kellett kiküldenie a leltár elvégzése érdekében. A felmondás oka világos volt, mert a felperes az ellenőrzéseknél jelen volt, nyilatkozott a hibák kijavításáról, az értékátadás és a munkavégzés helyének munkáltatói

jogkör gyakorlója értesítése nélküli „otthagynása” indok pedig közérthető. Megítélése szerint a felmondás okszerű volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[19] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 712 310 Ft elmaradt munkabért és annak 2020. április 1. napjától járó késedelmi kamatát, 30 840 Ft kártérítést, és annak egyes részösszegei után a megjelölt időponttól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 44 600 Ft eljárási illeték megfizetésére. Megállapította továbbá, hogy a le nem rótt 48 000 Ft eljárási illeték az állam terhén marad, továbbá akként rendelkezett, hogy a felek perköltségeiket maguk viselik.

[20] Megállapította, a munkáltatói jognyilatkozat jogorvoslatról kioktatást nem tartalmazott, ezért a perindítási határidő a 2020. június 26. napján történt keresetlevél benyújtásával megtartott.

[21] Miután a felperes a munkaviszony helyreállítása iránt előterjesztett keresetétől elállt, a jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója mikor szerzett tudomást a felperes várandósságának tényéről. A perbeli peradatokból azt találta megállapíthatónak, hogy az alperesnek a felperes várandósságáról már 2019. december 16-át megelőzően tudomása volt.

[22] A felmondás szövegét értelmezve arra az álláspontra helyezkedett, nem kellően világos a felmondás abban, hogy az egyes francia bekezdésekben felsorolt valamennyi indokra nézve összefoglaló indokként értékelendő-e vagy sem, ha igen, úgy valamennyi felsorolt kötelezettség megtartására vonatkoztathatók-e az abban foglaltak. Ezért azt vizsgálta, hogy a felsorolt indokok között van-e olyan magatartás, amelyet a felperes az alperes többszöri kérése ellenére folyamatosan megszegett. Megállapította, az első felmondási ok 2019. december 9 – 13-a közötti időszakban bekövetkezett kötelezettségszegésre vonatkozik. Rámutatott, (kolléganő 2. neve) az érintett időszakban nem állt munkaviszonyban az alperesnél, ezért részére az értékek átadása az érintett időszakban nem lett volna szabályszerű. Utalt rá, arra az alperes nem hivatkozott, hogy kérte az értékátadást a munkahely rövid időre történő elhagyása esetén, így akkor, amikor a helyettesítést (kolléganő 1. neve) látta el. Kiemelte, a munkáltatói jogkör gyakorlója azt a nyilatkozatot tette, hogy (kolléganő 2. neve)t azért kellett alkalmaznia, hogy szabályszerű lehessen az átadás. Ez azonban ellentmond annak a nyilatkozatának, amely szerint erre a munkavállalónak a munkaszerződés mielőbbi megkötésére vonatkozó kérésére került sor. Nem találta bizonyítottnak azt sem, hogy a felperes a munkáltatói jogkör gyakorlójának engedélye nélkül távozott a betanítás időszakában munkavégzési helyéről, ezt cáfolta a felperes által csatolt messenger üzenetváltás. További eltávozás nem nyert bizonyítást. E körben konkrét időpontot az alperes nem jelölt meg. (kolléganő 2. neve) tanúvallomását ellentmondásosnak ítélte, mivel dátumszerűen csak egyetlen alkalmat tudott megjelölni. A tanú kifejezetten a betanítási időszakra eső távollétekről tett tanúvallomást, így az a felmondási ok, hogy az alperes többszöri kérése ellenére valósult meg a felmondás 1. pontjában szereplő kötelezettségszegés, nem valós felmondási indok.

[23] A második felmondási okot illetően megállapította, a Magyar Posta Zrt. ellenőre által feltárt hibákról a munkáltatói jogkör gyakorlója a 2019. december 27-ét megelőző 15 napon túl már tudomást szerzett, a 2019. december 31-én és 2020. január 2-án való tudomásszerzés pedig a felmondást követő időpontban volt, ezért a Magyar Posta Zrt. által feltárt hibák meg nem szüntetésére, és sorozatos ismétlésére alapított felmondás ugyancsak jogszerűtlen.

[24] A harmadikként megjelölt felmondási ok kapcsán rámutatott, a munkáltatói jogkör gyakorlója személyes meghallgatása során maga nyilatkozott akként, hogy az abban foglalt indok a megjelölt időpontban nem volt valós, azt csak felindultságában fogalmazta meg, ezért az alperes intézkedését jogszerűtlennek tekintette, és az összecszerülésében nem vitatott módosított keresetnek helyt adott.

[25] Részletesen kifejtett indokai alapján megalapozatlannak találta a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetét.

[26] Az alperes az IM. rendelet megbízási szerződésre vonatkozó rendelkezésére utalással számította fel perköltségét, megbízási szerződést azonban nem csatolt, így javára az IM. rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja szerinti perköltség vehető figyelembe. A peres felek pervesztességének, pernyertességének aránya közötti különbség jelentéktelen volt, ezért mindkét fél a saját költségét viseli a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 83. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel. Ugyancsak a pervesztesség, pernyertesség arányában rendelkezett a perben felmerült eljárási illeték viseléséről azzal, hogy a felperes munkavállalói költségkezdményben részesült.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[27] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Perköltségként az IM. r. 2. §-ára alapítottnak a költségjegyzékben feltüntetett 127 000 Ft ügyvédi munkadíjból és 63 500 Ft tárgyalási jelenléti díjból álló másodfokú perköltséget számított fel. Elsődleges fellebbezése kapcsán a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pont szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Eljárási jogszabálysértésként a Pp. 346. §-át, anyagi jogszabálysértésként a Munka törvénykönyvéről szóló 2021. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdését és Mt. 82. § (1) bekezdését jelölte meg.

[28] Fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból okszerűtlen és iratellenes következtetés levonásával tévesen állapította meg az ítéleti tényállást.

[29] Változatlanul fenntartott és részletesen kifejtett álláspontja szerint a felmondás indokolása megfelel a világosság követelményének, a felmondásban szereplő kötelezettségszegések az intézkedést okszerűvé teszik. Utalt arra, a felperes az azonos jellegű kötelezettségszegéseket többször elkövette, amely miatt az alperes nem részesítette őt figyelmeztetésben, ezért e magatartások is értékelhetők a felmondás előfeltételeinek vizsgálatánál. A felmondás okszerű akkor is, ha nem valamennyi felmondási ok bizonyul valónak, de a valós indok az intézkedést megalapozza, illetve több egyenként kisebb súlyú kötelezettségszegés is megalapozza a rendkívüli felmondást. Megítélése szerint a felperes súlyos gondatlan magatartása nem kérdőjelezhető meg, mert az ellenőr által feltárt kötelezettségszegésekről maga értesült, kijavításának módjáról tájékoztatást kapott, mindezek ellenére azokat ismételten megvalósította. Az eljárási rendet a postán elhelyezett Közreműködői Kézikönyv tartalmazza. Ismételten hivatkozott (ellenőrző személy neve)nek az Egyenlő Bánásmód Hatósága előtti eljárásban tett vallomására.

[30] Az értékek dokumentált átadásának szükségességét a Közreműködői Kézikönyv IV/6. pontja rögzíti, az a felperessel közöltnek tekintendő, ezért ezen ismeret hiányára alappal nem hivatkozhat. Ez súlyosan gondatlan magatartás, az pedig, hogy a betanításra odaküldött munkavállalót az alperes értesítése nélkül magára hagyta, nyilvánvalóan szándékos magatartás.

[31] Okszerűtlen következtetést vont le az elsőfokú bíróság a bizonyítékokból a tekintetben, hogy az alperesi törvényes képviselőnek a felperes várandósságáról 2019. december 31-ét megelőzően tudnia kellett.

[32] Iratellenes és nem indokolt az az ítéleti következtetés, hogy a felperes csupán 2019. december 12-én hagyta magára (kolléganő 2. neve) tanút. A munkavállaló A/6. sorszám alatt csatolt nyilatkozatban, illetve tanúkénti meghallgatása során egyaránt akként nyilatkozott, hogy a felperes nemcsak az orvosi vizsgálat idejére hagyta magára, hanem egy alkalommal temetésre is elment. Az időmúlásra tekintettel nem várható el a tanútól, hogy mindezen események dátumára pontosan emlékezzen, ezért vallomását az esethez időben közelebb álló nyilatkozattal egybevetve kell értékelni.

[33] Nincs ellentmondás az alperesi törvényes képviselő nyilatkozatában a (kolléganő 2. neve)val kötött munkaszerződés motivációját és körülményeit illetően.

[34] Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az ellenőr által feltárt szabálytalanságok elkészttség okán nem képezhetik az azonnali hatályú felmondás jogszerű indokát. Hangsúlyozta, (kolléganő 2. neve) tanú elmondta, hogy 2019. decemberében az Egységes Technológiai Mutató Rendszer (a továbbiakban: ETMR)-beli visszajelzéseket megkapta, erről a törvényes képviselőt értesítette, ez 2019. december 16-a után történt, így a 2020. január 2. napján megtartott ellenőrzés eredményei értékelendők.

[35] A harmadik felmondási ok kapcsán kiemelte, a felmondásban kifogásolt kötelezettségzegés az értékek dokumentált átadás-átvétele, nem pedig a bizottság kiküldése. Az elsőfokú bíróság a felmondási ok valós tartalmát, vagyis azt, hogy a felperesre bízott értékeknek a Közreműködői Kézikönyvben rögzített módon történő dokumentált átadás-átvétele a táppénzállomány alatt is elmaradt, nem értékelte, holott azt a felperes elismerte.

[36] Az elsőfokú bíróság sem a felperest, sem az alperesi képviselőt nem idézte személyes megjelenés kötelezettségével, nem adott arról tájékoztatást, hogy meghallgatásukat tervezi fogyanatosítani, így az alperesi törvényes képviselő a személyes meghallgatásáról nem tudott, az időpontokkal kapcsolatos feljegyzéseit nem tudta magával vinni. A tárgyalásról hivatalos elfoglaltsága miatt el kellett távoznia.

[37] Kifejtette a 15 napos szubjektív felmondási határidő megtartottságával kapcsolatos álláspontját az első és a harmadik felmondási ok tekintetében is.

[38] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság perköltségigényét nem találta megállapíthatónak a megbízási díjra vonatkozó tényvázlat alapján.

[39] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, annak adataiból helyes és megalapozott jogkövetkeztetésre jutott. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban hangsúlyozta, az alperes nem fejtette ki fellebbezésében, miért tartja oly mértékben jogszabálysértőnek az elsőfokú bíróság ítéletét, amelynek annak hatályon kívül helyezését indokolná. Perköltségét az IM. rendelet 2. §-a alapján a csatolt tényvázlat-kivonattal igazolva számította fel azzal, hogy a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséért 40 000 Ft+áfa, tárgyaláson kifejtett tevékenységért 50 000 Ft+áfa megbízási díj mint eljárási költség megítélését kérte.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[40] A fellebbezés alaptalan.

[41] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó

fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá, hogy felülbírálati jogköre közül melynek vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

[42] Az alperes fellebbezésének másodlagos petitumaként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra utasítását kérte. Helytálló a felperes hivatkozása, hogy e fellebbezési petitumhoz kapcsolódó indokokat a fellebbezés nem tartalmaz, ezért arra – a Pp. 379. – 380. §-a szerinti az ítélet kötelező hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés hiányában – abban az esetben sem kerülhetne sor, ha az ítéltábla a Pp. 381. §-a alapján azt indokoltnak ítélné.

[43] Az ismertetett jogszabályi rendelkezés alapján az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott-e arra a következtetésre, hogy a munkaviszonyt azonnali hatállyal megszüntető alperesi jognyilatkozat jogellenes.

[44] Az alperes az azonnali hatályú felmondást az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, amely szerint a munkáltató a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Az azonnali hatályú munkáltatói felmondás indoklására is alkalmazandó az Mt. 64. § (2) bekezdésében írt szabály, amely szerint a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie és a megszüntető jognyilatkozat valóságát és okszerűségét a nyilatkozatot tevőnek kell bizonyítania.

[45] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes e bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

[46] Az elsőfokú ítéletből kitűnően az a tény, hogy az alperes a felperes várandósságának tényéről mikor szerzett tudomást, a munkaviszony helyreállítására irányuló kereset elbírálására szempontjából bírt jelentőséggel. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére állást foglalt ebben a kérdésben, mivel azonban e tény a másodfokú eljárás tárgyát képező jogvita érdemét nem érinti, és az ítélet indokolása elleni fellebbezés nem került előterjesztésre, az ítéltábla az ezzel kapcsolatos fellebbezési okfejtést nem vizsgálta.

[47] Rámutat az ítéltábla, az alperesi jognyilatkozat jogellenességének jogalapjaként a felperes hivatkozott ugyan arra, hogy a felmondás indoklása nem felel meg a világosság követelményének, az elsőfokú bíróság azonban nem e jogszabályi feltétel hiánya miatt tekintette a felmondást jogszerűtlennek, ezért az erre vonatkozó fellebbezési érvelés irreleváns. Ettől eltérő kérdés az alperesi jognyilatkozat értelmezése. Az Mt. 31. §-a alapján a munkajogban alkalmazni kell a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) jognyilatkozat értelmezésére vonatkozó szabályait. A Ptk. 6:8. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára, és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A felmondás szerkezete és az idézett jogszabályhely szerinti értelmezése alapján az ítéltábla álláspontja az, hogy a felmondási ok a munkaviszonyból származó kötelezettségnek a munkáltató kérése ellenére történő folyamatos megszegése, melyet az alatta – azt követően – felsorolt magatartások összességében alapoznak meg. Ez esetben akár egy ok valótlansága is a munkáltató intézkedésének jogellenességét eredményezi (Kozma Anna, Lőrincz György, Pál Lajos: A Munka Törvénykönyvének magyarázata 297. oldal 853. pont, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft. Budapest 2020.).

[48] Az ítéltábla álláspontja szerint ezt eredményezi az is, ha a felmondás indokolása alapjául szolgáló valamely kötelezettségszegő magatartás vonatkozásában a munkáltató túllépi az Mt. 78. § (2) bekezdése szerinti a felmondási jog gyakorlására nyitva álló szubjektív illetve objektív határidőt.

[49] A perbeli esetben az elsőfokú bíróság ezt a másodikként megjelölt ok tekintetében találta megállapíthatónak, ezért a további állított kötelezettségszegő magatartásokról való tudomásszerzés időpontjára vonatkozó fellebbezési érvelés nem értelmezhető.

[50] Annyiban helytálló az alperes előadása, hogy az ellenőrzések a felperesnél többször ismétlődő – a tényállásban írtak szerinti – hiányosságokat állapítottak meg. Arra megalapozottan hivatkozott az alperes, hogy az ismétlődő kötelezettségszegések esetén a 15 napnál régebbiek is figyelembe vehetők a felmondás indokaként, azonban helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ilyen esetben az utolsó kötelezettségszegésnek a munkáltató tudomására jutásától számít a felmondási jog gyakorlására nyitva álló 15 napos határidő (MD I.186.). Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy az ismétlődő kötelezettségszegésekről (szükséges készpénz mennyiségnél többet tartott vissza, az adatok nem szabályszerű kijavítása) a munkáltató a 2019. október 25-i ellenőrzés alkalmával tudomást szerzett. Ehhez képest a felmondási jogát 2019. december 27. napján az alperes elkésetten gyakorolta. (kolléganő 2. neve) vallomásából megállapítható, hogy a felperes munkájával kapcsolatosan 2019. december 16-át követő időpontban érkeztek visszajelentések, nem vonható kétségbe az sem, hogy erről a munkáltatói jogkör gyakorlóját értesítette. Lényeges azonban, hogy a felmondás az ellenőrzés során korábban feltárt hibák ismételt elkövetését róta a felperes terhére. Tény, hogy a 2020. január 2-i ellenőrzésről készült jegyzőkönyv ismételten rögzíti, hogy a felperes a megjelölt időszakban indokolatlanul a forgalom lebonyolításához szükséges készpénzmennyiségnél többet tartott vissza. Az azonban nem állapítható meg, hogy a visszajelentések erre vonatkoztak, és ezáltal az sem, hogy munkáltatói jogkör gyakorlója arról az azonnali hatályú felmondást, azaz 2019. december 27-ét megelőző 15 napon belül szerzett arról tudomást.

[51] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az 1. pontban rögzített felperesi kötelezettségszegés valóságát illetően elfoglalt álláspontjával azzal, hogy a mondat nyelvtani elemzése alapján az átadás elmulasztása az a kötelezettségszegés, amely felmondási okként értelmezendő. Rámutat az ítéltábla arra, az, hogy konkrétan milyen szabályok vonatkoznak az értékek átadására nem ismert, az alperes az erre vonatkozó szabályzatot mint bizonyítékot nem csatolta, rendelkezéseit beadványaiban szövegszerűen nem idézte. Ez azonban a jogvita elbírálását azért nem befolyásolja, mert az 1. pontban felperes terhére rótt mulasztás olyan időszakra vonatkozik, amikor – a felmondás indokával ellentétben – (kolléganő 2. neve) nem állt az alperes alkalmazásában, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az értékek átadására a részére szabályszerűen nyilvánvalóan nem kerülhetett sor. Ezt az ítéleti megállapítást az alperes sem kifogásolta fellebbezésében. Valótlán ezért a felperesi kötelezettségszegéssel kapcsolatos állítás. A fentiekre tekintettel nincs jelentősége annak, hogy a felperes a december 12-ét meghaladóan távol volt-e a munkahelyéről. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, annak, hogy a felperes a betanítás alatt (kolléganő 2. neve)t egyedül hagyta a postahivatalban az alperes nem tulajdonított jelentőséget. Ez kitűnik a felperes 14.M.70.297/2020/4. számú válasziratához mellékelt messenger üzenetváltásból. Ebben a felperes aggodalmát fejezte ki ezzel kapcsolatosan, amelyre az alperes válasza – nevető hangulatjellel ellátva: „Majd (kolléganő 1. neve) intézi telefonon”. Ilyen körülmények között a felperes terhére rótt kötelezettségszegés az azonnali hatályú felmondásnak nem lehet okszerű indoka.

[52] Tény, hogy az átadásra a felperes táppénzes állományba kerülésekor nem került sor. Olyan bizonyíték, hogy erre a felperest a munkaviszonyának fennállása alatt a munkáltatói

jogkör gyakorlója felszólította volna, nem áll rendelkezésre. A törvényes képviselő nyilatkozatából az állapítható meg, hogy erre a munkaviszony megszüntetését követően, 2019. december 31-én került sor. Előadta azt is, hogy az átadás-átvétel megtörténte a felperes érdekét szolgálta, mivel mindaddig, amíg ez nem történik, a felperes felelőssége állt fenn az esetleges hiányért. Ebből következően az átadás elmulasztása nem minősül olyan lényeges kötelezettségzegésnek, amely az erre alapított azonnali hatályú felmondást okszerűvé tenné.

[53] Tény, hogy az alperes törvényes képviselőjét az elsőfokú bíróság a 2021. július 13. napján tartott tárgyalásra személyes megjelenés kötelezettségével nem idézte. Nem volt azonban eljárásjogi akadálya annak, hogy az így megjelent törvényes képviselőt az elsőfokú bíróság meghallgassa. Ennek során nem hivatkozott arra, hogy feljegyzései hiányában valamelyik kérdésre nem tud egyértelmű választ adni, és az alperes sem jelölt meg fellebbezésében olyan dátumot, amelyet a törvényes képviselő ezen oknál fogva tévesen adott elő. Ezért az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelés szintén nem értelmezhető.

[54] Megalapozott az a fellebbezési érvelés, hogy a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján megkövetelt a felszámított perköltség igazolásául szolgáló okiratként elfogadható a csatolt tényvázlat-kivonat. Az alperes azonban az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen önálló fellebbezést nem terjesztett elő, az ügy érdemét érintő jogorvoslati kérelme is megalapozatlannak bizonyult, ezért az ezzel kapcsolatos fellebbezési előadás érdemi jelentőséggel nem bír.

[55] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[56] Az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselőjét felmerült ügyvédi munkadíjból álló, a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján felszámított másodfokú perköltségének a megfizetésére. Az alperes a fellebbezési eljárási illetéket megfizette, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Szeged, 2022. január 19.

Dr. Béri András sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Tolna András sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró